

ERICA JAMES

Een nieuw begin

De Fontein

1

CLAYTON MILLER HAD een nieuwe hobby. Sommige mensen zeiden misschien dat het eerder een obsessie dan een hobby was en hij wist wel zeker dat Stacey zonder meer het woord obsessie gebruikte. Ze zou waarschijnlijk zeggen dat het opnieuw een voorbeeld van zijn grenzeloze egocentrisme was.

Misschien had ze gelijk, maar het kon hem niet schelen. Wat deed het ertoe dat hij nu onnatuurlijk lang, zoals Stacey het zou noemen, bezig was met het schrijven van zijn necrologie? Het hield in elk geval zijn hersens bezig terwijl ze tegelijkertijd werden afgeleid. Niet dat hij het eens was met die aanhangers van het *Use It Or Lose It*-principe. Integendeel. Hij was van mening dat hij zijn hersens zo min mogelijk moest gebruiken in de hoop dat ze niet helemaal versleten waren tegen de tijd dat hij ze het hardst nodig had. Kijk maar naar Iris Murdoch. Een van de scherpste geesten van de vorige eeuw en toch werd ze kierewiet. Waarom? Omdat ze haar hersens had uitgeput. Daarom dus.

In de krant las hij vaak het eerst de pagina met de overlijdensadvertenties. Hij vond het heerlijk om door de kier tussen de gordijnen in het leven van een vreemde te kijken. Maar regelmatig vroeg hij zich af hoe accuraat de beschrijvingen eigenlijk waren. Wat hem bij het schrijven van zijn eigen necrologie bezighield was de vraag hoe eerlijk hij moest zijn. De verleiding om zijn leven hier en daar wat extra glans te geven was heel sterk.

Clayton Miller, slechts vierenveertig jaar oud en zonder twijfel een van de productiefste en beste comedyschrijvers die dit land heeft voortgebracht, is op tragische wijze om het leven gekomen. Hij was op weg naar zijn buitenhuis na een ceremonie waar hij een zeer verdiende oeuverprijs voor zijn bijdrage aan de wereld van het blijspel in ontvangst had genomen. De staande ovatie die daarop volgde

had een recordlengte van 12 minuten en 52 seconden. Een uur later was zijn Bentley Continental GTC Convertible betrokken bij een frontale botsing met een Vauxhall Astra, bestuurd door een onbekende man. De onbekende man heeft het ongeluk overleefd maar zal de rest van zijn leven de dood van een uitzonderlijk schrijver op zijn geweten hebben.

Er zal een besloten rouwdienst worden gehouden voor de zeer geliefde Clayton Miller, later gevolgd door een herdenkingsplechtigheid in Westminster Abbey, waar zijn enorme schare fans hem de laatste eer kan bewijzen.

Door een vreemde speling van het lot zou later worden onthuld dat de onbekende man niemand minder was dan Barry Osbourne, ooit Claytons beste vriend en schrijfpartner.

Hij was van nature niet wraakzuchtig, maar de omstandigheden hadden Claytons mening over Barry – of Lucky Bazza zoals hij hem in gedachten noemde – veranderd. Het lukte Clayton niet hem in zijn verbeelding te vermoorden of hem een gruwelijke, levensbedreigende ziekte toe te wensen, maar het leek hem wel toepasselijk dat als hijzelf de pech zou hebben voortijdig aan zijn einde te komen, Lucky Bazza eronder zou lijden. Al was het alleen maar door een schuldig geweten. Een eerlijke ruil, volgens Clayton, want Bazza had Clayton niet alleen van zijn schrijverscarrière beroofd, maar ook van zijn jarenlange partner.

Maar het waren allemaal verzinsels. Een waarheidsgetrouwe necrologie zou helaas in de verste verte niet op het gloedvolle eerbetoon lijken dat Clayton voor zichzelf in gedachten had. Alleen zijn leeftijd zou de test met een leugendetector doorstaan. Hij kon zelfs op dit moment met de beste wil van de wereld niet productief worden genoemd. Hij had geen Bentley. En ook geen buitenhuis. En aangezien hij de laatste drie jaar niets beters had kunnen schrijven dan een boodschappenlijstje of zijn necrologie, zouden er zelfs mensen zijn die hem passé noemden. Een mislukkeling.

Als het niet vanwege de recente gebeurtenissen was – hij kneep zijn ogen dicht bij de herinnering – zou hij blij mogen zijn met iets meer dan een paar regels in de krant: *Clayton Miller, coauteur en*

bedenker van de populaire serie Joking Aside, is vandaag op vierenviertigjarige leeftijd overleden. Nadat de langdurige relatie met zijn vriendin zes maanden geleden werd verbroken, woonde hij alleen met slechts zijn writer's block als gezelschap.

Maar als hij nu dood zou gaan, als gevolg van de recente gebeurtenissen, zou hem dat behoorlijk wat kolomruimte opleveren. Hoewel god mocht weten wat ze over hem zouden schrijven. Waarschijnlijk zouden ze wijzen op zijn mentale staat en zeggen dat hij knettergek was. Gekker dan Britney Spears. Of dat hij zichzelf nog minder in de hand had dan de heren Brand en Ross. Misschien zouden ze zelfs suggereren dat zijn dood niet natuurlijk was, maar dat hij hem zelf had veroorzaakt om te kunnen ontsnappen.

Hij deed zijn ogen open. Als hij nog vijf minuten langer opgesloten moest zitten in deze rammelende, benauwde Nissan-taxi zou het idee van zelfmoord wel eens behoorlijk aantrekkelijk kunnen worden. De vering van de auto gaf hem het gevoel dat hij op een gelatinepudding reed – niet dat hij ooit op een gelatinepudding had gereden; wie wel? – en door het deinen begon zijn maag op te spelen. Hij wist zeker dat zijn gezicht net zo groen zag als de giftige luchtverfrisser in de vorm van een dennenboom die aan het achteruitkijkspiegeltje bungelde. De chauffeur had de verwarming op een stand gezet die het dashboard bijna liet smelten en, erger nog, de man zat voortdurend te kuchen en te niezen. Waarschijnlijk hing er een pestepidemie in de lucht.

Clayton gaf Glen, zijn agent, de schuld van zijn huidige misereabele situatie.

Het was Glens idee geweest dat hij zich moest verbergen in een of ander afgelegen gat waar de pers hem niet zou kunnen vinden. Het was vast en zeker zo'n plaats met straatnamen als Lower Bottom Lane, Big Bottom Lane en Up Your Bottom.

Maar op wat voor helse plek hij ook zijn toevlucht zou moeten zoeken, hij hoopte dat de chauffeur de weg wist, dat hij niet had gelogen toen hij naar het adres keek dat Clayton hem op het station had gegeven. Er was niets navigatieachtigs te zien op het dashboard, wat Clayton als een goed teken beschouwde. Daarmee was de kans dat een bazige vrouwenstem hen via een eenrichtings-

weg de verkeerde kant op zou sturen, richting ravijn en een zekere dood, uitgesloten.

Dood. Daar had je het weer. Het bleef maar in zijn hoofd opkomen bij de geringste aanleiding. Had hij zelfmoordneigingen?

Eerder moordneigingen. Hij zou met plezier al die journalisten om zeep helpen die de laatste tijd over hem hadden geschreven, zonder ook maar een greintje spijt. Hij zou er niets mee oplossen, maar had wraak ooit iets te maken met een oplossing?

Hij veegde over de bewasemde ruit en keek naar buiten. Niets. Noppes. Alleen maar kilometers kale velden en muurtjes. Hij had geen idee waar hij was maar in de schemering leek het verdacht veel op het einde van de wereld. Hij sloot zijn ogen weer en probeerde terug te denken aan gelukkiger tijden, toen hij op het top-punt van zijn creativiteit stond.

Het was donker toen de Nissan eindelijk stopte. Clayton werd wakker van het ratelende geluid waarmee de handrem werd aangetrokken. Hij stapte uit de auto en strekte zijn armen. Hij voelde zich moe en verformfaaid en had dringend behoefte aan een lange, warme douche.

Hij keek naar het huis en was niet blij met wat hij zag. Het was gigantisch. Gigantisch en ongenaakbaar. Het leek op hem neer te kijken met een soort ik-ben-groter-dan-jij-houding waarmee sinds mensenheugenis schoolpleinen worden geterroriseerd. Hij kreeg de neiging om hard weg te rennen en zich te verstoppen.

‘Het is me het plekje wel dat je hier hebt,’ zei de chauffeur terwijl hij Claytons bagage uit de kofferbak hees.

‘Het is niet van mij,’ antwoordde Clayton.

‘Ga je alleen op bezoek dan?’

Vastbesloten geen informatie over zichzelf te verstrekken – Glen had hem gewaarschuwd zijn mond te houden – haalde hij zijn schouders op en knikte vaag. Hij betaalde de man en keek de verdwijnende achterlichten van de Nissan na, die over de lange, rechte oprit verdwenen in de nacht.

Alleen achtergebleven ging hij op zoek naar de grote bloempot die hem was beschreven, en rommelde rond in het donker tot hij had gevonden wat hij zocht. In wat voor soort buurt kon je tegenwoordig nog een sleutel onder een bloempot achterlaten?

Hij ging naar binnen en voelde onmiddellijk een steek van verlangen naar de bedompte warmte van de taxi. Het huis was ijskoud. Was dit zijn straf? Om te bevriezen in de hel?

Wat zouden Stacey en Lucky Bazza dat heerlijk vinden.

2

‘OKÉ, ALICE, WE zijn klaar. Dat laatste stukje is prima zo. Bedankt dat je het nog eens hebt willen doen. Je bent fantastisch.’

Alice keek door het raam naar Josie en de geluidstechnicus en knikte bij het zien van hun opgestoken duimen. Ze zette haar kop-telefoon af en rekte zich uit. Het was een zware dag geweest. Acht uur lang praten als een eekhoorn; daar zou iedereen doodmoe van worden.

Toen ze elf was had Alice ontdekt dat ze goed stemmen na kon doen. Haar moeder was naar Londen en haar vader had zich, in een vlaag van creativiteit, boven opgesloten in zijn donkere kamer. En dat betekende dat Alice maar voor zichzelf moest zorgen, iets waar ze wel aan gewend was. Die maandagochtend tussen twee au pairs had ze op haar vaders deur geklopt en hem gevraagd haar naar school te rijden. Er was geen reactie gekomen en omdat ze een heel vindingrijk kind was, had ze besloten het heft in eigen hand te nemen. Ze was weer naar beneden gegaan en had het secretariaat van haar school gebeld. Natuurlijk had ze kunnen gaan lopen maar dat zou uren hebben geduurd, en het zou ook haar vaders enigszins nonchalante kijk op het ouderschap aan het licht hebben gebracht. Daarbij had Alice die dag ook helemaal geen zin in school gehad. ‘Het spijt me vreselijk,’ had ze gezegd met haar moeders lage, fluweelige stem – de stem die miljoenen mensen kenden van zowel radio als televisie – ‘U spreekt met mevrouw Barrett. Ik bel u om te zeggen dat Alice ontzettende buikpijn heeft en vandaag thuis zal blijven.’

Ze had het grootste deel van de dag op de bank gelegen terwijl ze zich volstopte met boterhammen met pindakaas en naar oubollige oude films keek, dromend van de dag dat ze zelf actrice zou zijn. Een ster. Halverwege de middag was haar vader verschenen die er helemaal niet raar van opkeek dat ze nog in haar ochtendjas zat. ‘Wat ben je vroeg thuis,’ had hij gezegd, en pikte haar laatste boterham in.

Na haar moeder begon ze haar leraren te imiteren waardoor ze behoorlijk in aanzien steeg bij haar klasgenoten – hoewel niet bij de leraren – en haar ambitie om actrice te worden groeide.

Vijf jaar geleden had ze misschien nog gedacht dat haar droom ooit uit zou komen, maar inmiddels was ze eenendertig en had ze geaccepteerd dat het niet helemaal zo gelopen was als ze had gehoopt. Een sterrenstatus was blijkbaar niet voor haar weggelegd.

In plaats daarvan hield ze zich bezig met nasynchronisatie en sprak ze luisterboeken in. Op dit moment was ze redelijk succesvol met kinderboeken en volgens haar agent was de schrijver James Montgomery – haar hart dreigde op hol te slaan als ze aan hem dacht – haar allergrootste fan en wilde hij niemand anders voor zijn boeken. Ze werden steeds beter verkocht maar de ervaring had Alice geleerd dat dit zowel een voor- als een nadeel was. Als zijn boeken heel erg populair werden zou zij zonder werk komen te zitten. Dan werd er een bekende acteur ingehuurd om haar plaats in te nemen. Een paar jaar geleden had ze als eerste de stem van *This Little Piggy* mogen inspreken, de varkensvariatie op *My Little Pony*. Nadat de eerste televisiereclame was uitgezonden zeiden ze dat haar stem perfect was maar zes maanden later, toen de verkoop van *This Little Piggy* de pan uit rees en verwacht werd dat hij wereldwijd nog verder zou stijgen, had haar agent haar gebeld met het slechte nieuws dat Zoë Wanamaker in haar plaats was gecontracteerd.

Alice was dus pragmatisch genoeg om te beseffen dat James Montgomery nu misschien wel haar grootste fan was, maar dat dingen de vervelende gewoonte hadden om te veranderen. Hoe dan ook, ze was eraan gewend teleurstellingen te verwerken en zichzelf ervan te overtuigen dat er binnenkort wel iets beters zou komen.

Een halfuur later verliet ze de opnamestudio en reed naar huis. Als ze mensen vertelde wat voor werk ze deed namen ze altijd aan dat ze steeds op en neer moest rijden naar Londen, naar een of andere chique studio in medialand waar het stikte van de beroemdheden. Als ze uitlegde dat het grootste deel van haar werk zich in een verbouwd koetshuis aan de rand van Nottingham afspeelde, was de teleurstelling van de gezichten af te lezen. Plotseling leek haar werk niet meer zo spannend. En dat was het ook niet: soms

was het lastig en vermoeiend. Maar dankzij haar agent was het in elk geval veel en gevarieerd. De ene dag zat ze in een studio in Manchester voor een reclame op een commercieel radiostation, en de volgende in Londen om een tekst in te spreken voor een grote bank over telebankieren, of was ze de kalme, geruststellende stem die vliegtuigpassagiers vertelde hoe ze trombose konden voorkomen en wat ze moesten doen in een noodsituatie. De eerste keer dat ze voor een luchtvaartmaatschappij had gewerkt, had ze halverwege de opname van een verhaal over wat te doen bij neerstorten de neiging gehad om op rustige, zakelijke toon te zeggen: ‘Nog nooit in de geschiedenis van de luchtvaart heeft een vliegtuig een duik in de oceaan doorstaan, dus als ik jullie was zou ik me niet druk maken over reddingsvesten.’ Ze zou het heerlijk gevonden hebben om op dat moment met een doodsbanne stem in de microfoon te schreeuwen: ‘Jullie gaan allemaal dood!’

De tocht naar huis in Stonebridge duurde langer dan normaal en voor ze de sleutel in de deur van haar cottage had kunnen steken hoorde ze voetstappen achter zich. Ze draaide zich om, hopend dat het niet degene was die ze dacht. Ze was echt niet in de stemming.

Maar ook nu had ze geen geluk, het was inderdaad Bob de Bodybuilder. ‘Hallo, Bob,’ zei ze. ‘Waarom verstop je je daar zo in het donker?’

‘Hé, iemand die er zo goed uitziet als ik hoeft zich niet te verstoppen.’

Om zijn standpunt kracht bij te zetten spande hij zijn biceps en zette een hoge borst op. De hemel mocht weten hoeveel tijd hij doorbracht met gewichtheffen, of hoeveel steroïden hij slikte. Ondanks het koude novemberweer droeg hij zijn gebruikelijke te kleine T-shirt en slobberige trainingsbroek. De zichtbare huid had een zonnebankkleurtje en was zo glad als babybiljetjes. Hij was tot in de puntjes verzorgd. ‘Met deze spieren zien ze mij niet over het hoofd,’ zei hij. ‘Iedereen is er geweldig van onder de indruk, geloof me.’

‘Net als van je bescheidenheid.’

‘Ik heb je al eerder gezegd, Alice, dat geleuter over bescheidenheid is voor losers.’

‘Wat kan ik voor je doen?’

‘Mam heeft een vraag. Ze wil graag dat je zo snel mogelijk even langskomt.’ Plotseling klonk Bob de Bodybuilder zo lief als een zesjarig jongetje.

‘Zeg maar dat ik er zo aankom.’

Hij blies zijn borst weer op. ‘En hoe zit het met dat drankje dat je vanavond dolgraag met me wilt gaan drinken?’

Ah, toch niet zo lief. ‘Sorry, Bob. Het is een lange dag geweest.’

Hij haalde zijn schouders op. ‘Je weet niet wat je mist.’

‘Ik zal proberen het te overleven,’ zei ze. Ze draaide de sleutel om en ging naar binnen.

Vanaf het moment dat Bob en zijn moeder vorig jaar naast haar waren komen wonen, had Ronnetta Tanner geprobeerd Alice aan haar geliefde zoon te koppelen. ‘Hij zou perfect voor jou zijn,’ had Ronnetta gezegd. Hoe, was Alice niet helemaal duidelijk. De enige overeenkomst tussen hen was hun leeftijd.

Elke keer als Ronnetta Tanner de deuren van haar barmeubel uit de jaren zestig opendeed, verwachtte Alice het getinkel van een muziekdooos te horen die ‘Greensleeves’ speelde, begeleid door een ballerina die hortend tussen de glazen en flessen haar pirouettes draaide. In plaats daarvan zag je een lampje dat het interieur van de kast verlichtte en twee flamingo’s die in de glazen panelen aan de binnenkant van de deuren waren geëtst. De term kitsch was nauwelijks afdoende.

‘Wat zal het zijn?’ vroeg Ronnetta met haar rasperige stem, die nog maar net een verslaving van vijftig-per-dag te boven was na een hypnotherapiekuur. Het was een goddelijke stem voor Alice om na te doen en ze had hem al verschillende keren gebruikt voor haar nasynchronisatiewerk.

‘Het gebruikelijke graag, maar wel een kleintje, Ronnetta. Met weinig gin. Wat wilde je me vragen? Bob zei dat ik even langs moest komen.’

Nadat ze hun drankjes had ingeschonken en er met een tang ijs uit een plastic ijsemmer aan toe had gevoegd, gaf Ronnetta Alice haar glas en ging tegenover haar zitten. Hoewel ze tien jaar ouder was dan haar barmeubel was Ronnetta net zo opvallend en uitbundig. Ze droeg een zwarte legging en een oversized mohair trui

met een ceintuur om haar middel. Op haar zwarte schoenen met hoge hakken zaten twee rode strikjes. Alice had haar nog nooit met platte schoenen gezien. Zelfs als ze het kleine stukje gras in de achtertuin maaide droeg Ronnetta pumps. De stijlgoeroes zouden ongetwijfeld zeggen dat ze te veel sieraden en te veel make-up droeg voor haar leeftijd. Haar lange nagels – haar trots en glorie – waren echt en werden om de dag uitgebreid door Ronnetta zelf verzorgd en gelakt. Ze had Alice al herhaaldelijk verteld dat ze er geen zin in had om haar fraaie nagels over te laten aan een of ander kauwgum kauwend grietje dat er niks vanaf wist en die er in no-time van die plastic gruwelingen op zou plakken. In het jaar dat Alice haar buurvrouw nu kende had ze de nagels niet één keer zonder nagellak gezien. Vandaag waren ze rood, passend bij haar outfit. Haar echte naam was Veronica, maar als kind was het afgekort tot Ronnie, wat later Ronnetta werd. De naam paste beslist bij haar.

‘Een van mijn meisjes heeft me laten zitten,’ zei Ronnetta nadat Alice een slokje van haar gin-tonic had genomen, ‘en ik vroeg me af of jij me kunt helpen. Ik heb morgen iemand nodig. Sorry dat het zo kort dag is.’ Ze sloeg haar slanke benen over elkaar en ging nog wat gemakkelijker zitten. ‘Heb je tijd?’

‘Wat voor werk is het deze keer?’

‘Schoner, maar het is mogelijk dat er wat huishoudelijk werk bij komt.’

‘En hoe vaak per week zou het zijn?’

‘Dat ligt aan de klant. Ik heb tegen die vent die het allemaal voor hem regelt gezegd dat we het ervan zullen laten afhangen. Eerst maar eens kijken hoe het gaat. Ik heb het huis pas gisteren voor het eerst gezien nadat ik de sleutel had gekregen, maar ik kan je wel zeggen dat het groot is. De arme man zal er compleet verdwalen. Dat betekent in elk geval dat er niet veel schoon te maken zal zijn. Maar je moet wel de boodschappen voor hem doen. Hij rijdt niet.’

‘En hoe staat het met koken?’

‘Ik geloof niet dat dat van je wordt verwacht.’

Alice dacht na over het verzoek. Vanaf het moment dat Ronnetta haar uitzendbureau voor schoonmaakpersoneel was begonnen, eerst met twee vrouwen uit het dorp maar inmiddels met een team van meer dan twintig mensen voor de extra services die werden

aangeboden, had Alice haar buurvrouw regelmatig uit de brand geholpen als ze vastzat. Het was niet om het geld; het was meer vanwege de kans die ze daardoor kreeg om in het leven van iemand anders rond te snuffelen. ‘Hoelang heb je me nodig?’ vroeg ze.

‘Voor het werk zelf is op dit moment nog geen termijn afgesproken maar ik heb jou een week of twee nodig. Tegen die tijd moet ik wel een vervanging hebben gevonden voor die meid die me heeft laten stikken. Je krijgt het gebruikelijke tarief.’ Ze voegde de laatste woorden er met een samenzweerderige glimlach en rinkelende armbanden aan toe terwijl ze haar glas naar haar mond bracht.

‘Vooruit dan maar, waarom ook niet? Volgens mij heb ik de komende twee weken toch niet veel te doen. Hoe laat moet ik morgen aantreden?’

‘Elf uur.’

‘Is het in het dorp?’

‘Aan de rand, aan de weg naar Matlock. Het is heel afgelegen. Mijlenver van de bewoonde wereld, een halve kilometer van de hoofdweg. Nergens burens te zien. Ik zal het adres even pakken.’

Terwijl Ronnetta de kamer uit was nam Alice diep in gedachten een slok van haar drankje. De rand van Stonebridge. Aan de weg naar Matlock. Hoe groot was de kans? Een gigantisch huis zonder burens? Dat leek heel erg op Cuckoo House.

‘Dit is het,’ zei Ronnetta toen ze terugkwam en ze Alice een stukje papier gaf. ‘De klant heet Shannon en hij woont in Cuckoo House. Heb je er ooit van gehoord? Jij schijnt altijd alles en iedereen hier in de buurt te kennen.’

‘Het klinkt in elk geval bekend.’

3

CLAYTON KON ABSOLUUT niet tegen spetterende kranen.

Hij baalde van de onverwachte agressie ervan. Ze zagen er soms volkomen onschuldig uit, maar ondertussen wachtten ze alleen maar op het moment dat ze hun slachtoffer konden verrassen. In vreemde huizen zaten altijd wel van dergelijke kranen. Net als toiletten die een eigen mysterieuze manier van doorspoelen hadden. Mocht je er niet in slagen de geheime code te ontrafelen dan kon je uren bezig zijn met zwingelen aan de hendel in een poging het bewijs van je bezoek kwijt te raken.

En dit huis had een paar bijzonder gemene exemplaren, van het soort alles-of-niets; ze waren afgesloten of ze spotten als een geiser alle kanten op. De kraan die hij net was tegengekomen had zo'n krachtige waterstraal geproduceerd dat hij werd teruggekaatst door de wastafel, zodat hij nu kletsnat was.

Op een dag zou hij tot op de bodem uitzoeken waarom. Lag het alleen aan de waterdruk? Of was het de gebruikelijke onbekwaamheid van loodgieters overal ter wereld? Het was een mysterie. Maar dat waren veel dingen in het leven wat hem betrof. En vooral nu, nu hij het gevoel had dat hij voortdurend moest worstelen om boven te blijven. Wat hij ook deed, niets leek dezer dagen goed te gaan. Hij had er genoeg van. Genoeg van de zwarte wolk die boven zijn hoofd hing. Wanneer hield het ooit op?

Hij droogde zijn handen, klopte halfslachtig zijn trui, das en spijkerbroek af en liep de slaapkamer weer in. Van de zeven slaapkamers had hij niet de grootste gekozen, maar een met een grappig torentje in een van de hoeken. Hij had er een weids uitzicht over de tuin en nog veel verder over een eindeloze leegte. De leegte was groen, heuvelachtig en kleddernat. Nat en deprimerend, het ene weiland na het andere. Hij begreep waarom Glen zei dat het de perfecte plek voor hem was om zich schuil te houden.

Glen had hem gisteravond laat gebeld, net toen Clayton het had opgegeven om uit te vogelen hoe hij de cv-ketel aan moest krijgen zodat hij het in huis een beetje warmer kon maken. 'Je bent er dus?' had Glen gezegd. 'Alles in orde?'

'Nee! Alles is niet in orde! De cv-ketel doet het niet, ik sterf van de kou en er is niks te eten. Alleen wat ik uit de trein heb meegenomen. En dat heb ik al op.'

'Zeur niet, Clay. Binnen vierentwintig uur heb ik een gemeubileerd huis voor je gevonden met elektriciteit, water en zelfs internet. Dus ik vind dat ik aardig tevreden over mezelf mag zijn. Verwacht alleen niet van me dat ik ook nog roomservice lever.'

'Vertel me nog eens iets over die vrienden van je. Wat zijn dat voor mensen die in dit van god verlaten oord willen wonen? Ik zweer je dat de naaste burens minstens tien kilometer hiervandaan zitten.'

'Ik ken Craig en Anthea al jaren. Craig en ik zaten bij elkaar op school. Hij deed iets in de financiële wereld, met een eigen bedrijf hier in Londen. Hij heeft het voor een fantastisch bedrag verkocht en is daar naartoe verhuisd omdat ze een andere levensstijl wilden.'

'En waarschijnlijk kwamen ze toen weer bij hun verstand en zijn hem onmiddellijk gesmeerd. Waar zitten ze nu?'

'Ze brengen de wintermaanden door in een warmer klimaat. Ze hebben een huis gekocht in het Caribisch gebied. Ik heb je al eerder gezegd, wees er maar blij om. Stonebridge is de perfecte plek voor jou om onder te duiken. En vergeet niet, ze vinden het goed dat je daar woont om mij een plezier te doen. Laat me niet in de steek. Je hebt je carrière in de vernieling geholpen, maar doe dat alsjeblieft niet met hun huis in een vlag van woede. O, en nog iets, het uitzendbureau dat ik heb ingehuurd om alles voor je te regelen stuurt morgenvroeg iemand langs. Rond elf uur denk ik. Wie het ook moge zijn, wees aardig. Je bent helemaal afhankelijk van degene die ze sturen.'

'Dus dat zijn twee dingen waar ik aan moet denken. Een: ik mag het huis niet vernielen, en twee: ik moet aardig zijn tegen de werkster. Nog iets?'

'Ja. Kom een beetje tot jezelf. En als je dat hebt gedaan, probeer eens wat te schrijven. Ik zou ook niet weten wat je daar anders zou moeten doen.'

Ja, daar zei hij zoiets, had Clayton gedacht. ‘Gebeurt daar nog iets wat ik zou moeten weten?’

‘Niks.’

‘Wat bedoel je daarmee?’

‘Hoe bedoel je, wat bedoel je daarmee?’

‘Ik bedoel, is er iets wat ik volgens jou niet moet weten?’

‘Wat, allerlei flauwekul? Bijvoorbeeld dat ik kaartjes heb gekregen voor de première van de nieuwe film met Colin Farrell en Daniel Craig?’

‘Waarom zou ik dat willen weten?’

‘Dat weet ik niet. Jij begon hiermee.’

‘Luister, zeg het nou gewoon, zeggen ze iets over me dat ik wel of niet zou moeten weten?’

‘Maar als ik denk dat je het niet zou moeten weten, dan zou ik het je toch niet vertellen, of wel?’

‘ZEG HET NOU MAAR GEWOON!’

‘Er is wel iets. Ja. Maar ik geloof echt dat je dat niet hoeft te weten.’

Doodmoe had hij het gesprek beëindigd.

Om twintig over elf gaf Clayton het op om nog langer op het geluid van de deurbel te wachten en besloot een kop koffie voor zichzelf te maken. Hij draaide de kraan open en het water schoot rechtstreeks van de rand van de ketel omhoog in zijn gezicht en over zijn net opgedroogde voorkant.

Op dat moment hoorde hij de bel. Twee keer, hard en eisend. Geen beschaafd zacht geluidje – *joehoe, ik ben er!* – maar twee bazige, indringende tonen – *hé, jij daarbinnen, maak dat je als de donder bij de voordeur komt!* Hij zette de ketel met een klap neer en liep het hele eind naar de voordeur.

‘Je bent laat,’ zei hij, zijn gezicht afvegend met zijn das. ‘Op tijd komen is niet je sterkste kant, neem ik aan?’

Even zei het meisje, weggedoken in een dik gewatteerd jack met de capuchon op, geen woord. Ze bleef onbeweeglijk staan in de portiek, schuilend voor de regen, met haar lippen vast op elkaar geklemd. Haar ogen daarentegen schoten langs en over hem heen en weer, alsof ze de boel aan het verkennen was.

‘Sorry ik laat ben,’ zei ze uiteindelijk. ‘Ik verlies de weg. Laat jij mij hier buiten staan de hele dag, meneer? Waarom jij zo nat? Jij in regen gestaan?’

Hij fronste bij het vreemde accent. Dat ontbrak er nog maar aan, een brutale Poolse werkster. Maar ze zag er eigenlijk niet Pools uit. Roemeens of Bulgaars misschien. Nadat ze de capuchon had afgezet kon hij zien dat ze lang, golvend en donkerbruin haar had. Net zo donker als haar ogen die hem, nu ze niet langer heen en weer schoten, onderzoekend opnamen. Haar blik was verontrustend direct. ‘Ik was net koffie aan het maken,’ zei hij. ‘De kraan...’ Hij zweeg. Waarom was hij in hemelsnaam bezig een verklaring af te leggen tegen een totaal onbekende? Ze was hier om het huis voor hem op orde te houden, niet om hem te ondervragen.

Ze haalde haar schouders op en stapte naar binnen, gewapend met een uitgebreide verzameling schoonmaakspullen. ‘Dank je. Een kop koffie voor ik heel hard begin werken voor jou. Dank je, meneer.’

Hij deed de deur dicht, wensend dat zij aan de andere kant stond. ‘Ben je Pools?’ vroeg hij.

De donkere onderzoekende ogen schoten zijn kant op. ‘Hoeveel talen jij spreken?’

Hij kreunde inwendig. Fantastisch. Haar Engels was dus niet best. ‘Ik vroeg of je Pools was,’ zei hij, harder deze keer, duidelijk en langzaam articulerend.

‘En ik zei, hoeveel talen jij spreken?’

‘Alleen Engels.’

‘O, dus meneer die alleen Engels spreken denkt ik Pools spreken. Nou, laat oren spuiten, meneer.’

Zijn mond viel open, stomverbaasd over haar vrijpostigheid. De brutale kleine heks! ‘Dat zei ik niet,’ zei hij. ‘Ik bedoelde alleen maar dat je Pools *klinkt*.’

‘Nou, ik niet Pools. Helemaal niet Pools. Jij beledigt mij. Hier naar keuken?’

Hij rende achter haar aan door de betegelde gang. Dit werd niks. Glen moest het uitzendbureau bellen en regelen dat er iemand anders werd gestuurd. Hij zou dit soort gedrag niet tolereren. Hij haalde haar in. ‘Ik denk dat er een vergissing is gemaakt,’ probeerde hij. ‘Het bureau heeft je vast naar het verkeerde huis gestuurd.’

Ze draaide zich om en keek hem aan. ‘Geen vergissing, meneer. Dit is Cuckoo House. Ik ben Katya. Alles goed.’

Hij zocht naar een nieuwe manier om er onderuit te komen. ‘Ben je legaal hier in Engeland? Ik wil geen problemen.’

Ze schoot een felle blik op hem af. ‘Jij leest te veel krantenshit.’

Hij gromde minachtend. ‘Absoluut niet. Ik wil mijn kont nog niet afvegen met die vodden.’

‘Nou, denk maar niet ik doe dat voor jou, meneer.’ Ze zwaaide haar vinger onder zijn neus heen en weer. ‘Jij gaat naar toilet alleen.’

Ze keerde hem de rug toe, trok haar jack uit en begon met veel lawaai haar verzameling lappen en schoonmaakmiddelen op de tafel uit te stallen waar nog steeds de resten van zijn maaltijd van de vorige avond lagen – een paar plastic sandwichverpakkingen en twee Red Bull-blikjes.

Hij liep naar de andere kant van de tafel zodat die tussen hen in kwam te staan. ‘Als je niet uit Polen komt, waar kom je dan vandaan? Roemenië?’

‘Is dat belangrijk waar ik van kom?’

‘Ik probeer alleen maar beleefd te zijn.’

‘Nou, jij niet beleefd. Jij onbeleefd. Jij heel onbeleefd man.’

‘Jij denkt dat het een belediging is als iemand vraagt naar je culturele achtergrond? En neem me niet kwalijk dat ik het zeg, maar jouw reactie omdat ik dacht dat jij Pools was slaat helemaal nergens op.’

Ze keek abrupt op. ‘Wat zeg jij? Jij wil mij slaan? Ik zeg jou, meneer. Een klap van jou en ik ga naar politie! Ik heb rechten.’

Hij stak zijn handen in de lucht. ‘*Ho, even!* Dat zei ik niet.’ Zorgvuldig zijn woorden kiezend voegde hij eraan toe: ‘Ik denk dat het beter is als het bureau iemand stuurt die goed Engels kan spreken. Dat zou voor ons allebei gemakkelijker zijn. Denk je ook niet?’

‘Nou, jij beschuldigen mij stom te zijn. Meneer, ik ben heel slim genoeg. Jij zult werk hebben mij bij te houden.’

‘Echt?’

‘Ja, echt. Ik heel slim. Mijn hoofd gaat zoem, zoem, de hele dag.’

Clayton geloofde het direct. Haar tong ook. ‘Vertel eens,’ zei hij, zich er niet langer om bekommerend of hij haar beledigde. ‘Hou je die grote klep van je ooit wel eens dicht?’

Ze keek hem uitdrukingsloos aan. Ze had een apart gezicht, bedacht hij, met brede jukbeenderen en een kleine, puntige kin. Bijna elfachtig. ‘Hou je wel eens op met praten, vroeg ik,’ zei hij.

Haar lippen glimlachten vaag. ‘Ik weet wat jij vraagt. Ik liet merken jij ongelijk.’

‘Hoezo?’

‘Meneer, jij echt zo stom als jij lijken. Ik liet jou horen dat ik mijn grote klep dicht hou altijd als ik wil. En ik wil graag melk in koffie. Geen suiker.’

Clayton gaf het op. *Stom!* Ze had hem stom genoemd. Wist ze wel wie haar salaris betaalde? Hij liep naar de ketel. ‘En wanneer komt het moederschap je weer ophalen?’ mompelde hij in zichzelf terwijl hij voorzichtig de kraan weer probeerde.

‘Niks mis met mijn oren, meneer. Ik niet van Mars. En als jij wilt weten, ik kom van Litouwen. Heb jij ooit gehoord van mijn land?’

Het was zijn ongelooflijke onbeschoftheid die Alice ertoe had aangezet. Dat en haar nervositeit omdat ze weer in Cuckoo House was. Ze had Ronnetta bijna verteld dat ze van gedachte was veranderd over het aannemen van de baan, en de reden waarom, maar haar nieuwsgierigheid had de overhand gekregen. Waarom zou ze niet teruggaan? Wat voor kwaad kon het? Dat had ze toch altijd al gewild?

Maar zoals het er nu naar uitzag had ze vooral een heleboel schade aangericht. Ze zou zich uitgebreid bij Ronnetta moeten verontschuldigen omdat ze deze baan grondig had verpest. Ze had de klant – meneer Shannon – alle reden gegeven om te klagen en te eisen dat iemand anders haar plaats in zou nemen, en liefst iemand met betere manieren.

Het was niet de eerste keer dat ze een andere identiteit had aangenomen als ze Ronnetta uit de brand hielp – hoewel Ronnetta dat niet wist. Het was de actrice in haar. Af en toe verkleedde ze zich. Soms droeg ze een blonde pruik en deed of ze Astrid uit Düsseldorf was, in Engeland om ‘zee goot English’ te leren. Ze had een hoop lol gehad met Astrid. Maar Katya was nieuw. Ze had haar op het allerlaatste moment bedacht. Alice was eigenlijk tamelijk tevreden over haar laatste typetje.

Het was leuk geweest om die onbehouwen vent op zijn plaats te zetten en ze ging zich daar niet voor verontschuldigen. Alsof hij een uiterst belangrijke taak had te vervullen, had ze toegekeken hoe hij onhandig door de keuken scharrelde en koffie maakte. Hij was lang en dun en hoekig. Ze vroeg zich af of hij er altijd zo verformfaaid en boos uitzag. Vreemd genoeg leken zijn ogen jonger dan de rest van hem. Toen de koffie eindelijk klaar was, was hij vertrokken zodat ze, had hij nadrukkelijk gezegd, aan het werk kon beginnen.

Als ze af mocht gaan op de keuken – die helemaal niet was zoals ze zich herinnerde – leek het huis behoorlijk schoon. Behalve dan het beetje rommel op de keukentafel. Ze hoopte dat hij niet zo'n slonzig type zou blijken te zijn die niets kon zonder er een bende van te maken.

Het was moeilijk om zijn leeftijd te schatten; hij zou midden veertig of begin vijftig kunnen zijn. Maar vreemd genoeg had hij iets bekends. Misschien deed hij haar gewoon aan iemand denken. Hij zou er echter een stuk beter uitzien als hij zich een beetje verzorgde. Te beginnen met een scheerbeurt en een kam door zijn dikke, slordige haar. Het zou hem ook goeddoen als hij zich anders gedroeg en zich een beetje ontspande. En als hij dan toch bezig was zou het ook geen kwaad kunnen om iets aan zijn smaak op het gebied van kleding te doen. De versleten oude trui die hij droeg rafelde aan de mouwen; die had beslist betere dagen gekend. Net als zijn spijkerbroek – een van de achterzakken hing half los. En de das om zijn nek zat vol mottengaten. Alles bij elkaar maakte hij een excentrieke en rommelige indruk. Ze voelde bijna medelijden met hem.

Bijna.

Ze nam een slok van de koffie die hij had gemaakt, vertrok haar gezicht bij de zoete smaak – verdomme, hij had er suiker in gedaan – en zette hem uit haar hoofd. Ze had belangrijker dingen om zich mee bezig te houden. Zoals eens goed rondsuffelen. Om er na al deze tijd eens achter te komen hoe het voelde weer terug te zijn op de plek waar ze was opgegroeid.

En waar zou ze beter kunnen beginnen dan boven in haar slaapkamer?

Maar eerst moest het maar eens wat warmer worden. Het huis was stervenskoud. Ze liep naar de dichtstbijzijnde radiator en voel-

de eraan. Mmm... als ze hier langer bleef dan zou er wel wat moeten veranderen. Meneer Shannon had er misschien geen bezwaar tegen om dood te vriezen, maar zij wel.

Terwijl hij zijn handen warmde aan zijn beker met koffie, dacht Clayton na over de laatste versie van zijn necrologie op de laptop. Deze keer was het scenario dat hij doodgevroren was gevonden door een gekke Litouwse werkster.

De kamer waarin hij zich had teruggetrokken lag pal onder de slaapkamer die hij had gekozen, en hij zat aan een antiek bureau voor het torenraam somber naar buiten te staren. Het regende nog steeds. De lucht was nog altijd grijs. En hij raakte er steeds gedeprimeerder door. Als Glen dacht dat dit een geschikte plek voor hem was om zich schuil te houden en tot zichzelf te komen, dan had hij het goed mis. Hij raakte er alleen maar meer door in de problemen. Het besef hoe waardeloos zijn leven was geworden werd steeds sterker.

Ergens in de verte kon hij Katya boven horen rondlopen. Hij had haar teruggepakt door het zakje suiker dat hij gisteren in de trein achterover had gedrukt – hij kon het nooit laten om die perfect gevormde kleine pakjes mee te nemen, ook al gebruikte hij zelf nooit suiker – in haar koffie te gooien. Net goed. Kleine overwinningen. Die moest je koesteren.

Hij had een beslissing genomen. Zodra ze naar de winkel was geweest en de provisiekast en de koelkast vol had gestopt met eten, zou hij Glen bellen en erop staan dat hij het uitzendbureau belde om te eisen dat er iemand anders kwam om boodschappen voor hem te doen en schoon te maken. Hij kon zich Glens antwoord wel voorstellen. Die zou het waarschijnlijk ideaal vinden dat een buitenlandse zijn enige contact met de buitenwereld was, want dat betekende dat ze er geen idee van had wie hij was.

Een krabbelend geluid achter hem maakte dat hij zich abrupt omdraaide in zijn stoel.

Muizen?

Hij hield zijn hoofd scheef en luisterde ingespannen. Daar was het weer. Geen muizen, concludeerde hij. En ook geen gekrabbel, zoals hij had gedacht, maar een getik.

Seconden gingen voorbij.

Tik... tik... borrel... tik.

Het was het borrelen. Hij wist opeens wat voor geluid het was.
Het was het geluid van opgesloten lucht.

Was het mogelijk?

Was Katya geslaagd waar hij had gefaald?

Hij liep naar een van de twee radiatoren in de kamer. *Ja!* Warmte. Verrukkelijke warmte. Dat meisje had een wonder verricht. Hij zou toch niet doodgaan door onderkoeling.

Van Erica James verschenen:

Een dierbare tijd

Verborgen talent

Oude vriendschap

Zussen voor altijd

Italiaans voor beginners

Schaduwleven

De kleine dingen

Een nieuw begin

Beloofd is beloofd

Kind van haar vader

Een huis vol vrienden

De zomer aan het meer

De bloemenjaren

De thuiskomst

Een onverwachte wending

Zomerliefde

Het grote huis

Zwaluwzomer

Tweede druk, oktober 2010

Oorspronkelijke titel: *The Queen of New Beginnings*

First published in Great Britain in 2010 by Orion Books, an imprint of
The Orion Publishing Group Ltd, London

Copyright © 2010 by Erica James

The moral right of the author of this work has been asserted in accordance with the
Copyright, Designs and Patents Act 1988

Copyright © 2010, 2020 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling: Anda Witsenburg

Omslagontwerp: Baqup

Omslagillustratie: Shutterstock

Opmaak binnenwerk: V3-Services v.o.f., Baarn

ISBN 978 90 325 1187 6

ISBN e-book 978 90 325 1232 3

NUR 302

www.uitgeverijdefontein.nl

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen, anders dan die in het publieke domein thuishoren, berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.